

мисълта му е една: чети на Балкана! *) Въ 1867 г. той основава тайния граждански революционен комитетъ, нареченъ „Върховно народно началство“ и изработва „Законъ за народнитъ горски чети за 1867 година“. Идеята му — да се повдигне българскиятъ народъ къмъ възстание съ огледъ на българскитъ интереси преди всичко, възтържествува напълно. Воеводитъ и революционеритъ смѣтатъ момента за назрѣлъ и се раздвижватъ. Започва се една оживена четническа дейность. На четническото движение съдействуватъ дори и самитъ членове на „Свещената коалиция“, къмъ която се числятъ Иванъ Касабовъ, Д. Диамандиевъ, Михаилъ Колони и др. Целта на изпращането и преминаването на четитъ презъ Дунава е: да поддържатъ свободолюбивия духъ у българския народъ, да стреснатъ турцитъ за по-бързото разрешаване на черковния въпросъ и да внесатъ смутъ въ Отоманската империя, предимно въ Европейска Турция, съ което да се предизвика европейска намѣса. Освенъ това, явно било, че воеводитъ не сж могли да стоятъ въ бездействие, особено следъ разпуцането на българскитъ легионери въ 1868 г. Повторно измамени и разочаровани въ Бѣлградъ, последнитъ се разпрѣскватъ и по-голѣмата частъ отъ тѣхъ се озоваватъ въ Влашко. Въ месецъ май тѣ сж вече тамъ, съ изключение на Левски, който остава известно време въ Сърбия на лѣчение. Къмъ тѣхъ се присѣдиняватъ и младитъ революционери-идеалисти, които скитатъ немилли-недраги по Ромъния. Колкото за воеводитъ, ангажирани въ своята революционна дейность, тѣ трѣбвало да се проявятъ на дѣло и да развѣятъ знамето, макаръ и да сж знаели, че народътъ не е още подготвенъ за общо възстание.

Хаджи Димитъръ бѣше застаналъ на страната на Раковски. Той е младиятъ обещаващъ воевода, къмъ когото всички очи сж обърнати. Това, което отличава неговата индивидуалность, е безстрашието и борческата воля, наклонността му да презира подтисницитъ и готовността му да предизвиква врага при най-малкия поводъ. Разсждливостта и предпазливостта не сж липсвали сжщо у него въ опаснитъ моменти. Неговитъ сиво-сини очи имали повелителенъ и суровъ погледъ. Една черта се е връзвала между руситъ му вежди; лицето му винаги е било навжсено, дебелитъ му бърни изразявали гнѣва на вожда, предъ гласа на когото всички сж се подчинявали. Властолюбивиятъ му образъ внушавалъ здравина и мжже-

*) История на Априлското възстание отъ Д. Страшимировъ.